

Heemkundige Kring

MAGAZINE

Dr. Croquet - Walem

nummer 38 - herfst 2015

Colofon

Dit magazine is een uitgave van de vzw
Heemkundige Kring Dr. Croquet Walem

vzw Heemkundige Kring Dr. Croquet
Walem

Kloosterstraat 76 | B-2800 Walem

www.heemkundewalem.be

info@heemkundewalem.be

Jaargang 10, nummer 38, herfst 2015

U kunt lid worden door overschrijving
van 10 euro op rekeningnummer
BE73 7332 4260 0060. Dan krijgt u de
volgende nummers van ons tijdschrift in
uw bus.

Redactie en medewerkers van dit
nummer:

Magda Nuyts, Hugo Rom, Tom
Van Buggenhout, Pieter Van Der
Veken, Sabine Van Malderen, Dirk
Verreth, Kris Verreth

Inhoud

Editoriaal

Jeugd- en Kultuurraad

Het droeve einde van Barbara
Schaeck

Dagboek van Jan Bergé

Het molenhuis

Verklaring foto's voorpagina

Walemse jeugd: optocht voor meer
groen. Hier op stap in de Galgestraat (nu
Noordveld): maart 1972.

Inzet:

- Schepenen Alexander Feremans en
Aloïs Rijmenams planten een boom
voor de jongensschool tijdens de
boomplantactie.
- Ruiterclub Arena zorgt bij die
gelegenheid voor een kleurrijke
omlijsting.

Onze ereleden

Bijzondere dank aan:

J. Balzarini - J. Delwiche
Bert en Martine Bellon-Loiselle
Jan Bergé
M. Boterman - S. Bosschaerts
Karel Caelen
Christiane Carpentier
Willy Coeckelbergh
Hendrik Daems
Karel De Belder
Frans De Greve
Gerard De Groef
Pieter De Laet
H. De Ridder
Marie-José De Vos
Paula De Waerhert
Dox-Vercammen
Stefan & Catherine Duquene-Van Buggenhout
Els Gilon
E. Goyvaerts
Groep Gilon BVBA
Hellemans-Moerenhout
Clara Honsia
Pieter Janssens
André Laurens
Dokter Jo Liekens
Bob Maes
Maria Mariën
Chantal Marivoet
Walter Marivoet
Eddy & Annabel Merckx-Tanghe
Frank Michiels
Eugeen Nauwelaerts
Dirk Nuyts
Bart & An Ooghe-Poot
Eddy Op de Beeck
Apotheek Peeters
Henri Peeters
Peeters-Van Laer Schrijnwerkerij
Jaak & Lea Poot-Janssens
Alex Ressler
Willy Ressler
Hugo Rom
Frans Rymenams
Karel Vaes
Gerard Van Damme
Bouwwerken Dirk Van de Brul
Dierenarts Bart Van der Kuylen
Gina Vandoorne (Slagerij Gina)
Karel Van Genechten
Stefaan Van Malderen
Van Moer-Van Hoof
E. Vansant
Ludo Verbeeck
Eric Verbiest
Fons Vercammen
Gerald Wouters

Open Monumenten Dag

Tijdens het weekend van Open Monumenten Dag opende de heemkundige kring opnieuw de deuren van het fort van Walem. Enige tijd voordien hadden de medewerkers van Natuurpunt de nodige snoei- en kapwerken gedaan om de begroeiing in te tomen, die op vele plaatsen overmatig was geworden. Dit gaf letterlijk ruimte om onze bezoekers te ontvangen. Over de twee dagen telden we 1100 bezoekers, een resultaat waar we heel tevreden mee zijn.

Dit jaar namen we ook een aantal groepen mee op een gidstocht doorheen een aantal speciale plaatsen op het fort. De gidsen maakten de bezoekers vertrouwd met verscheidene onderwerpen die met het fort gerelateerd werden. Zo kwamen de bouw van het fort, de vleermuizen en de geschiedenis van de eerste wereldoorlog aan bod.

Op het grote grasplein voor de rechtercaponnière werd plaats gemaakt voor de herdenking van de terechtstelling van twee Belgische soldaten. Deze werden veroordeeld voor insubordinatie, en terechtgesteld tegen de muur van de kerk in september 1914.

De bezoekers werden verder begeleid naar de hoofdcaponnière waar ze het verhaal te horen kregen over de belegering van het fort en de noodlottige inslag in het kruitmagazijn. Het bezoek ging verder in de pikdonkere linkercaponnière, waar de gasmaskers meters hoog opgestapeld liggen. De mogelijkheid werd ook geboden aan de bezoekers om tot in de kleine linkerkoepel te gaan.

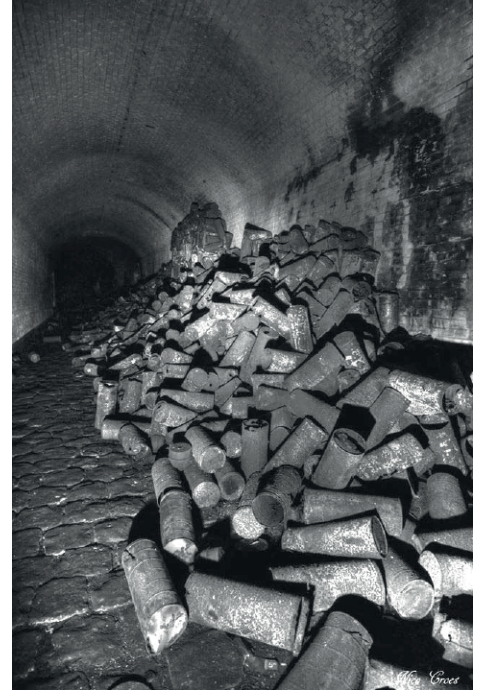
De gidsbeurt vervolgde langs de reservepoterne en de infanteriekazerne, en werd besloten in het memoriaal. Daar werd nog uitleg gegeven over welke soldaten er herdacht werden, en werd het verhaal van een aantal van hen toegelicht.

Zo werden er op zondag zestien groepen rondgeleid. Het was een fijne ervaring om onze kennis met zoveel bezoekers te kunnen delen.

In dit tijdschrift brengen we een ander verhaal uit de eerste wereldoorlog dat ons door Jan Bergé, erelid van onze kring, werd bezorgd. Via deze weg willen we Jan Bergé nog eens van harte bedanken om ons dit verhaal te bezorgen en ons de mogelijkheid te geven het te publiceren. Het is voor ons altijd fijn om onze leden op deze manier te betrekken bij de werking van de kring.

Alvast veel leesplezier!

Jeugd- en Kultuurraad

In 1971 werd door enkele enthousiastelingen de Walemse Jeugd- en Kultuurraad opgericht. Die organiseerde tot in het begin van de jaren 80 talloze activiteiten. De eerste editie van het tijdschrift door deze raad gepubliceerd,

KONTAKT genaamd, vertelt wat de bedoeling was van deze raad en getuigt van de verscheidenheid van activiteiten waar de leden hun schouders onder zetten. Hieronder vindt u een 'wedersamenstelling' van die eerste editie.

Walem was zo blij, het kreeg een raadge bij,
gekerstend onder de naam

JEUGD en KULTUUR

Dit melden u met trots:
de dames: D & I & M & R
de heren: E & F & G & J & J & J
Peter en meter: GEMEENTE WALEM
Geboren: trouwzaal van het gemeentehuis
Walem op
vrijdag 19 februari 1971

Bloemen noch kransen, enkel een glimlach,
een vriendelijk gebaar en een milde steun.

Dames, juffrouwen, mijne heren,

Op 19 februari 1971 werd, na voorafgaande werkzaamheden van onze 3 jeugdige gemeenteraadsleden - Ghijsels, Hellemans, Morrens - door een groep geïnteresseerden overgegaan tot de oprichting van de **Jeugd- en Kultuurraad**. Als doel werd gesteld: het culturele peil te bevorderen, de gemeentelijke overheid in te lichten over jeugdvraagstukken en haar van advies te dienen nopens de maatregelen die met betrekking hiermee kunnen genomen worden. Voor het eerste proefjaar werd een dagelijks bestuur gekozen bestaande uit: Daems G - voorzitter, Morrens J - ondervoorzitter, Nuyts M - secretaresse, Hellemans J - schatbewaarder, Ghijsels F - public relations, Moerenhout I - verslaggeefster, Van den Broeck D, Sterckx R, Coekelbergh W, Tournaye J, Verboomen E: leden.

Daarbij zal vier maal per jaar een algemene vergadering van alle leden worden samengeroepen.

Wat werd er tot nu reeds verwezenlijkt?

1. Als eerste actie werden er op 20 maart 1971 een **tachtigtal sierboompjes geplant** aan de jongensschool en in de Korenkorfstraat. Dit gebeurde in samenwerking met het gemeentebestuur. De ruitersclub Arena zorgde voor een kleurrijke omlijsting. Aan deze boomplantactie was een tekenwedstrijd verbonden. Er werden 166 tekeningen ingezonden. Een deskundige jury beoordeelde de werkjes als volgt:

Prijswinnaars van de tekenwedstrijd (boomplantactie)

Van 6 tot 10 jaar

Georgette Struyf
Nuytekens Nancy
Wilms Dirk

Van 10 tot 12 jaar

Straetmans Nadine
Moerenhout Lea
Van Epperzeel Danny

▼
5
▲

Prijswinnaars voor origineel werkje

Van den Eynde Luc
Van der Auwera Michel
Van Gaver Jan
Nuytekens Rudy
Verschueren Edwig
Brandts Liliane

Prijswinnaars voor verzorgd werkje

Lembrechts Dirk
Van Haesendonck Monique
De Belder Gerda
Degry Christa

2. Op zaterdag 3 april werd een **T-dansant** ingericht in zaal Terpsichore. We mogen wel zeggen dat dit een succes was!!

3. Op zondag 25 april verkochten we, van deur tot deur, **Boemerangvignetten**, voorafgegaan door de omroepwagen van F. Crauwels en het majorettekorps van de Kon. Fanfare St. Cecilia. Er werden voor 6 120 fr. vignetten verkocht.

4. Een tweede **T-dansant** volgde op zaterdag 2 oktober.

5. De **fotowedstrijd** met als onderwerp 'vakantie '71' leverde 16 ingezonden foto's op. De jury, onder voorzitterschap van M. Stevens (Foto Jean-Pierre), deelde ons volgende resultaten mee:

Eerste prijs: 500 fr. mevrouw G. Feremans- De Roos

Tweede prijs: fotoalbum: juffrouw Lembrechts R.

Derde prijs: 250 fr. De heer A. Feremans

Vierde prijs: waardebon voor 2 zwart-witfilms: De heer Grietens

Hierbij danken wij FOTO JEAN-PIERRE, die de tweede en vierde prijs schonk.

6. De jaarlijkse **11-11-11-actie** ging dit jaar door op zondagvoormiddag 31 oktober. Met de majoretten voorop, verkochten we voor 5 200 fr. vignetten.

7. Op 1 november werden meer dan 600 **wafels** klaargestoomd door de leden van de Jeugd-en Kultuurraad en aan huis afgeleverd.

8. De **hobbytentoonstelling** van 6 en 7 november werd een succes. We mochten er vele Walemse mensen begroeten, zelfs de pers ontbrak niet op het appel (Zie 'Het Volk' van zaterdag 13 november 1971).

9. Onze volgende grote actie wordt de **kunsttentoonstelling** op zaterdag en zondag 4 en 5 december, in zaal Terpsichore.

Stellen tentoon: Jordens J, Planckaert R, Van der Auwera A, Van Reeth J, Verboomen E. U zal er beeldhouwwerken, tekeningen, schilderijen en koperwerk kunnen bewonderen. Meer nieuws hierover volgt nog.

10. Binnenkort volgt zeker nog een **filmforum**.

11. Ook herinneren wij u reeds aan de **boomplanting van maart 1972**.

Wij hopen van harte dat de Walemse bevolking, door haar steun en sympathie, zal blijven tonen dat ze dergelijke initiatieven apprecieert. Hartelijk dank bij voorbaat.

Bron: 'KONTAKT', informatieblad Jeugd-en Kultuurraad Jg1 nr.1

BOOMPLANTACTIE - van links naar rechts: Jos Tournaye, Staf Daems, Theo Vinckx, Alexander Feremans, Jan Van Houdt, René Schroeven, Jan Hellemans, Aloïs Rijmenams.

Van links naar rechts: Louis Schelkens, Staf Daems, Palmyre Ivens (juf van de meisjesschool), François Gijssels

Walemse artiesten hielden voor de tweede maal een geslaagde tentoonstelling. Van de jeugdraad poseert hier ook juf. Nuyts. (F.D.)

Walem en zijn kunstenaars

De tweede tentoonstelling van kunstenaars uit het eigen Walemse midden had nog meer succes dan een jaar geleden. Wanneer men bedenkt dat meer dan 600 belangstellenden naar Terpeichore kwamen, dan is dat naar Walemse verhoudingen zeker een massa.

Daarmee kreeg de initiatiefnemende jeugd- en cultuurraad weer een pluim.

De voorzitter van deze raad, de h. Daems, stelde zijn vrienden voor, terwijl burgemeester Vinckx de lof niet spaarde.

De meeste kunstenaars kwamen reeds vroeger aan bod. Als nieuwkomer begroette men de h. Vertommen, een man die tijdens en vooral na een ernstige ziekte begon te schilderen en daarin een hoge trap bereikte. De dame uit het gezelschap, juf. Jordens, houdt het bij pentekeningen, echter met afwisselende technieken.

Em. Verboomen blijft de ambachtelijke kunstenaar, die zowel het moderne als het klassieke beeldhouwgenre beheerst.

A. Van der Auwera bouwde een eigen wereld op. Door zoeken en steeds maar herdoen groeide uit een hobby een waar talent.

J. Van Reeth tekende al vanaf zijn 14de jaar, ging spoedig

beeldhouwen en kiest zijn materiaal in hout en steen.

Ten slotte vertegenwoordigt R. Planckaert het steeds zeldzamer wordend koperwerk, maar dan in een vorm die aanspreekt en bewondering wekt.

Hoewel niet bedoeld als handelsmanifestatie, gingen toch heel wat werken van de hand, wat een bewijs van degelijkheid is en een aanmoediging voor deze mensen.

Krantenartikel ter gelegenheid van de KUNSTTENTOONSTELLING van 1972.

BOOMPLANTACTIE:

Foto boven:

Van links naar rechts: Meester Alex Ressler, Schepen Aloïs Rijmenams, Meester Jacques Buelens, Meester Louis Schelkens, omringd door Walemse jeugd

Foto links:

Links: Planten een boom: burgemeester Theo Vinckx en Staf Daems, voorzitter Jeugd- en Kultuurraad

Rechts: Jan Van Houdt, René Schroeven, Jan Hellemans, Aloïs Rijmenams, Juliaan Dockx, Magda Nuyts

Het droeve einde van Barbara Schaeck (†Walem, 8 oktober 1677)

of hoe onze voorouders omgingen met hondsdolheid

We kunnen het ons in 2015 moeilijk voorstellen, maar tot in de jaren '30 van de 20ste eeuw had de bevolking van onze streken een haast panische angst voor hondsdolheid of rabies. Veel heeft te maken met de ernst van deze virale ziekte: van zodra de eerste symptomen doorbreken is - ook vandaag nog - geen betrouwbare behandeling meer mogelijk. Aangetaste patiënten wacht meestal een pijnlijke en mensonterende doodsstrijd.

Sinds de ontdekking van een vaccin door Louis Pasteur (1885), is preventie van de ziekte vóór of onmiddellijk na blootstelling aan het virus mogelijk. Voordien rekende men voornamelijk op Hulp van Bovenaf om te voorkomen dat personen die gebeten werden door een dolle hond, ziek zouden worden. Daarnaast had elke kwakzalver wel een kruidenaftreksel in de aanbieding om doorbraak van de ziekte te vermijden. Voor gebeten dieren werd dan weer gebruik gemaakt van zogenaamde Hubertussleutels: rituele brandijzers die na verhitting op de bijtwond werden geduwd. 'Behandelde' dieren werden vervolgens in quarantaine geplaatst en gedurende 9 dagen, dagelijks 'overlezen'. Zij kregen ook zogenaamd 'Hubertusbrood' te eten. Het klooster van Saint-Hubert was in heel Europa gekend als verstrekker van de Hubertussleutels, en de brandrituelen bleven op sommige plaatsen in voege tot in de eerste decennia van de 20ste eeuw. (Figuur 1)

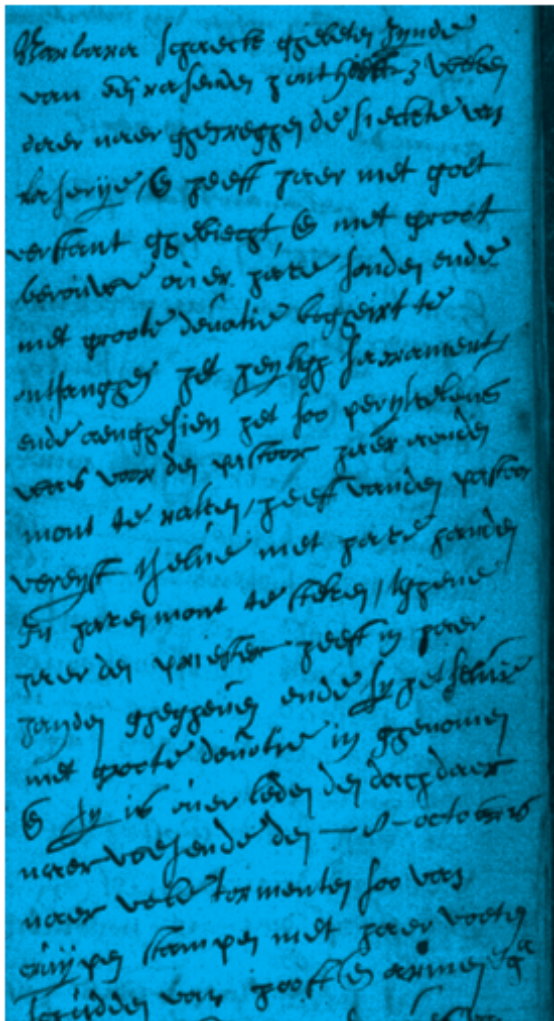

Figuur 1.

Links: Louis Pasteur, uitvinder van het vaccin tegen hondsdolheid.

Rechts: Sint-Hubertussleutel met gebruiksaanwijzing, afkomstig van het Klooster van Saint-Hubert (België).

Een voorbeeld van hoe onze voorouders hier met hondsdolheid omgingen, vonden we in het parochieregister van Walem uit 1677. De pastoor geeft in een kanttekening enige bijzonderheden over het overlijden van Barbara Schaeck aan hondsdolheid. (Figuur 2) Opvallend is de voorzichtigheid die de pastoor aan de dag legt tijdens de ziekenzalving (Barbara Schaeck). Hoewel in die periode de hostie op de tong van een communicant gelegd werd, wordt hier afgeweken van deze regel “aengesien het soo perykeleus was voor den pastoor haer ronde mont te raken”. In regel werden na overlijden ook alle bezittingen van de getroffene verbrand op een plaats buiten het dorp. Hierover werden echter geen bijkomende details teruggevonden.

“Barbara Schaeck ghebeten zijnde van een(en) rasenden hont heeft 3 weken daer naer gecregen de sieckte van raserije, ende heeft zeer met goet verstant ghebiecht ende met groot berouwe over hare sonden ende met groote devotie begheirt te ontfanghen het heyligh sacrament ende aengesien het soo perykleus was voor den pastoor haer ronde mont te raken heeft vanden pastoor vereyst tselve met hare handen in haren mont te steken, tgene haer den priester in hare handen ghegheven ende sij het selve met groete devotie in ghenomen ende sij is overleden den dach daer naer wesende de 8 octobris naer vele termenten soo von cruypen stampen met haerer voeten, schudden van hoofd ende armen etc.”

Figuur 2.

Links: Uittreksel Parochieregister Walem van 1677.

Rechts: Transcriptie Parochieregister.

Wat is Hondsdolheid?

Hondsdolheid of Rabies wordt veroorzaakt door zogenaamde lyssavirussen. Deze worden op mensen overgedragen door bijt- of krabwonden aangebracht door besmette dieren. In de meeste gedocumenteerde gevallen is het betrokken dier een hond of een vos. Na de beet migreert het virus via de zenuwen naar de hersenen. Enkele weken tot maanden later ontstaan de typische ziektesymptomen: paranoia, slapeloosheid, verlamningsverschijnselen en hallucinaties die eindigen in delirium, coma en uiteindelijk de dood. Onmiddellijke vaccinatie na blootstelling kan de ziekte meestal stoppen. Eens de symptomen optreden echter, overlijdt zelfs met intensieve behandeling bijna 90% van de getroffenenen. Tijdens de symptomatische fase vermenigvuldigt een deel van de viruspopulatie zich in de speekselklieren, wat leidt tot overmatige speekselvloed. Tegelijk zorgt een krachtige kramp van de keelspieren ervoor dat slikken quasi onmogelijk wordt: dit zorgt voor het typische schuimbekken waarmee hondsdolheid geassocieerd wordt en verklaart waarom contact met dit speeksel zo gevaarlijk is. In ontwikkelingslanden sterven jaarlijks nog steeds 20.000 tot 60.000 mensen aan de ziekte. België is officieel één van de weinige rabies-vrije landen in de wereld, maar voorzichtigheid blijft niettemin noodzakelijk. Dit weten ook de medewerkers van Natuurpunt in het fort van Walem. Omdat migrerende vleermuispopulaties potentieel drager kunnen zijn van het virus, dienen zij elk direct contact met de dieren te vermijden en dragen zij steeds stevige handschoenen.

Bronnen:

- Parochieregister Walem 1677, deel 6. Register “Begraven”
- ‘Rabies Fact Sheet N°99’. World Health Organization. Juli 2013
- WHO Expert Consultation on Rabies : second report. Geneva: WHO. 2013. p. 3. ISBN 9789241209823
- <http://web.prm.ox.ac.uk/amulets/index.php/keys-amulet3/>
- <https://nl.wikipedia.org/wiki/Hubertussleutel>

Dagboek van Jan Bergé

De Antwerpse familie Louis en Joanna Bergé telde 7 kinderen: Jeanne, Jan, Korneel, Maria, Jacqueline, Cor en Louis.

Zoon Jan, die van de 'lichting 1914' was, werd geboren op 27 oktober 1894, sneuvelde in Diksmuide aan het front op 20 augustus 1917 en werd begraven in Oeren.

Tijdens zijn opdracht om de Duitse loopgraven te observeren vanuit een controlepost schoot de vijand vanuit de 'Moulin de Dixmuide' een kogel in zijn hoofd dwars

door zijn helm.

De helm, sabel en zijn eretekens werden door de legeraalmoezenier aan zijn ouders bezorgd samen met zijn dagboek; dat laatste kwam uiteindelijk bij Bonpapa Kor en later bij diens oudste zoon Jan.

In dit deel van zijn dagboek, geschreven in 1916, kijkt milicien Jan terug naar het begin van de oorlog.

Maandag 13 maart 1916

5 uur 's morgens

Wacht aan den Yperlee

't Is kalm buiten.

Geen kanongeroffel.

Slechts in de verte hoort men van tijd tot tijd een doffe knal, nu en dan het sissen van een voorbijvliegende geweerkogel, doch eerder is alles rustig.

▼ Achthonderd meters van ons liggen de vijandelijke lijnen en noch hier noch ginder is enige beweging te bespeuren.

10 De wacht houden aan de Yperlee dus is mijn taak.

▲ Iedereen is op zijn post, kalm bedaard en elkeen kent zijn rol.

Ja? Wij allen wachten hier geduldig het gelukkige ogenblik der verlossing af. Gebogen over een tafeltje zit ik daar in ene abri aan de boord van 't roemrijk waterke. En wijl 't vuurtje lustig brandt aan de ingang van mijn armzalige schuilplaats, terwijl 't schemerend kaarslicht de vermoeide ogen nauwelijks openhoudt, verdwalen onwillekeurig de gedachten.

In mijmering verzonken ben ik also achttien maanden achteruitgevlogen en ik zie 't verleden daar voor mij. Ik herleef waarlijk de dag waarop ik voor 't eerst heb kennis gemaakt met die grote familie door 't vaderland gesticht.

Dinsdagmorgen (29 september 1914)

Vader is volgens gewoonte naar zijn bureel gegaan. Vooraleer het huis te verlaten heeft hij mij enen warme zoen op 't voorhoofd gedrukt.

“Hou u goed Jan en tot binnenkort. 't Is voor enkele dagen slechts.

Zondag zien wij malkander te Hemiksem weder.” Mijn oudste broer is

eveneens uitgegaan na mij hartelijk de hand te hebben gedrukt. Moeder en zusters zijn allen daar, alsmede mijn jongste broer, mijn geliefd petekind; 't is vakantie, niemand is dus ter schole.

Negen uur slaagt het op den toren der parochiekerk. De laatste ogenblikken zijn bestemd om een klein pak te maken van linnen en eetwaren teneinde in de eerste behoeften te voorzien. Alles is in regel. De overjas gaat over den arm gelegd en het pakje in de hand genomen worden.

Jan Bergé als burger

Jan als soldaat

De deur gaat voor mij geopend worden... Doch moeder is daar. Wij vliegen malkander om den hals. Tedere omhelzing welke 't gemoed heeft geschokt. Hete tranen rollen over de wangen. Oh, ik had ook willen wenen, maar ik mocht niet.

“Gene tranen moeder. 't Is toch de moeite niet. Slechts enkele uren ga ik verder en zondag zien wij malkander weder.”

Om mijnentwil zal zij dan kalm blijven. Zij weerhoudt hare tranen.

“Welaan, Jan, ja, maar gij verstaat het toch wel eh?”

.....

“Moeder, 't is tijd. Het uur is daar en de trein wacht niet.”

“Ga dan lieve zoon, houdt u kloek, God zegene u. Wij zullen aan u denken. Tot weerziens.”

“Tot zondag.”

De deur gaat open. Een laatste zoen en vooruit dan: met blij gemoed de nieuwe loopbaan ingetreden. Op den drempel van 't vaderhuis staat gans de familie. Alle tien stappen het hoofd

gedraaid en een blijde groet toegewaaid. Aldus tot aan de hoek.

In de verte nog een laatste wenk, een kushandje van weerskanten en dan een stap welke de dierbaren aan mijn oog onttrekt.

't Was de scheiding, ja, doch wie had helaas kunnen voorzeggen, wie had durven denken dat wij zo lang van elkander zouden verwijderd blijven. Wat al tranen zouden niet gestort geweest zijn hadden wij in dien ogenblik geweten dat wij malkander gingen verlaten voor zovele weken, zovele maanden, ja voor verscheidene jaren.

Dit alles bedroeft ons echter niet. Hard was het plots alleen op de wereld te zijn maar niets was te veel in deze ernstige omstandigheden. Het stille leven moest opgeschort worden en aan 't vaderland alle krachten gewijd.

Daarom ook alle opofferingen getroost. Eens vinden wij in de voldoening van de volbrachte plicht de beloning van hetgeen wij deden en leden voor 't heil van ons klein België.

Woensdag 15 maart 1916

10u30

(Herinnering aan) De eerste dag bij den troep

Rustige morgen. Artilleriegevechten rechts en links doch in de loopgraven alles rustig. Hoe den tijd doden? 't Fluiten der obussen brengt nu en dan enig verzet, maar de dag duurt lang niettemin.

Keren wij terug voor 18 maanden, herdenken wij de stonden van 't ballingsleven, 't genot dat wij erin zullen vinden zal zeker de lege uren verkorten.

'k Herleefde eergisteren de afscheidsgroet en in mijn mijmeringen zag ik mij aan de hoek der straat, een laatste blik werpen op 't vaderhuis. Een stap onttrekt mij aan het oog mijner familie en met fierer tred richt ik mij naar de zuidstatie.

Vooraleer te vertrekken ga ik nog even aankloppen bij mijn nicht die nabij de statie woont.

Enen goeden dag en tot weerziens gewenst en dan de trein op van 10 uur naar Hemixem. Vluchtelingen komen juist toe uit Lier en omstreken. 't Is dus werkelijk de aanval op de forten. Nieuwsgierig wordt uitleg gevraagd aan deze ongelukkigen doch wat weten ze te vertellen. In aller haast hebben zij 't een en ander bijeengeraapt en dan zijn zij aanstonds op de vlucht gegaan om aan het moordend staal te ontkomen.

De trein vertrekt wyl zij de statie verlaten en weldra zijn wij buiten de omheining. Ziedaar de tweede frontlijn: loopgraven en gevlochten ijzerdraad langs alle kanten. Weldra bemerken wij de rekruten die op de pleinen exerceren. De ene zijn in soldatenkleren, de andere half, doch de meeste in burgerpak. Binnen enige uren zal ik dus ook also in de rangen staan.

De trein stopt. Spoedig afgestapt en op weg naar den depot van 8ste Bernard.

Wij zijn een 15-tal samen toegekomen. Na uitleg gegeven te hebben worden wij onder toezicht van een sergeant tot aan de gemeenteschool geleid. Hier worden de namen opgenomen en de mobilisatiebiljetten verzameld.

In een magazijn aan de oever der Schelde geeft men ons een lepel en blikken drinkbeker om seffens de soep te kunnen proeven. Een half in puin liggend kasteel wordt ons als verblijfplaats aangeduid en verder worden wij aan ons lot overgeleverd.

't Is middaguur. Het eten wordt uitgedeeld. Met lepel en beker in de hand wachten wij op onze soep. Doch nergens komen wij terecht. Op ons heeft men niet gerekend. Daar staan wij nu. Wat gedaan? Reclameren? Nauwelijks een kwartier binnen en reeds daartoe moeten overgaan. Goed begin maar 't moet.

Na lang praten en redekavelen worden wij naar de keuken geleid. Soep is er niet meer, wij moeten ons tevreden stellen met een stuk soepvlees dat wij spoedig uit de vuist opeten.

Na dit eenvoudig middagmaal zijn wij vrij. Om 2 uur algemene naamafroeping op de plein vóór de scholen.

Tegen kwart voor 2 ure ziet men de groepen afkomen onder bevel van korporaal of sergeant. Elk krijgt zijn plaats en ziedaar weldra 2 à 3000 rekruten verenigd. Vermits wij, de nieuw aangekomenen, nergens bijhoren, stellen wij ons afzonderlijk daar waar de meeste plaats is.

De naamafroeping geschiedt. Ik word ingelijfd in 't zevende peloton. Verder afwachten wat bevolen zal worden. Uren gaan voorbij. 't Slaat bijna halfzes en nog altijd staan wij allen verenigd op de plein. Opeens een algemene beweging. Bevel pak en zak te gaan halen en aanstonds terug te komen op de plein. De massa stuift uiteen langs alle kanten en weldra is de plein verlaten. Na een half uur beginnen de mannen terug te komen. Tegen halfzeven is iedereen terug op post.

Intussen is de avond gevallen en de soep wordt om zeven ure in de duisternis uitgedeeld. Alles gebeurt in orde. Iedereen eet smakelijk alles op en zet zich dan weder in rang als tevoren. Om halfacht begint de opmars. De kolom wordt gevormd.

Het ene peloton neemt plaats na het andere volgens zijn nummer. Wij ontvangen onze amenis (nota: ammunitie) voor de volgende dag en 't zevende peloton trekt dan onder geleide van sergeant Samoy en korporaal Vandenberghe naar de statie van Hemixem.

De troepen worden gerangschikt op de kaai. Alleman op 4 rijen. De treinen komen toe, alle lichten uitgedoofd. Waarheen zij ons zullen meevoeren? De enen beweren naar Brasschaat, de anderen naar elders, doch niemand kan het ons met zekerheid zeggen.

De compartimenten en de beestenwagens worden spoedig maar in orde bezet. Weldra vertrekt de stoomwagen, ons langzaam voortslepend zonder dat wij weten in welke streek wij zullen afstappen. 't Geschommel van de trein omnibus houdt de mannen niet lang wakker. Spoedig ligt iedereen in enen diepen slaap gedompeld.

Opeens wordt alleman wakker geschokt. De trein stopt. 't Is halfelf.

“Waar zijn wij”, is ieders eerste vraag. Enigen hebben de plaats alras herkend: boven Hoboken. Wij zijn dus langsheen de 2e fortentlijn op weg naar de 1e lijn gekomen. De richting blijft ons evenwel onbekend. Na een half uur zet de trein zich opnieuw in beweging en allen sluimeren wederom zachtjes in.

“Descendez! Afstappen!”, zo klinkt het opeens. De gradés zijn daar om hunne mannen in rang te zetten. Wij zijn in Waarloos aangekomen en zullen verder in kolom te voet voorttrekken.

Middernacht is geslagen. De eerste dag in 't leger doorgebracht is dus voorbij. Die uren vergeet ik nooit. 't Was een onvoorzien begin. Wat verschil vooral tussen de morgen en den avond van dien 29 september 1914.

De herinnering aan de tegenstelling brengt nochtans telkens op mij een aangename indruk teweeg. Wie bemint geen avonturen wanneer hij jong is.

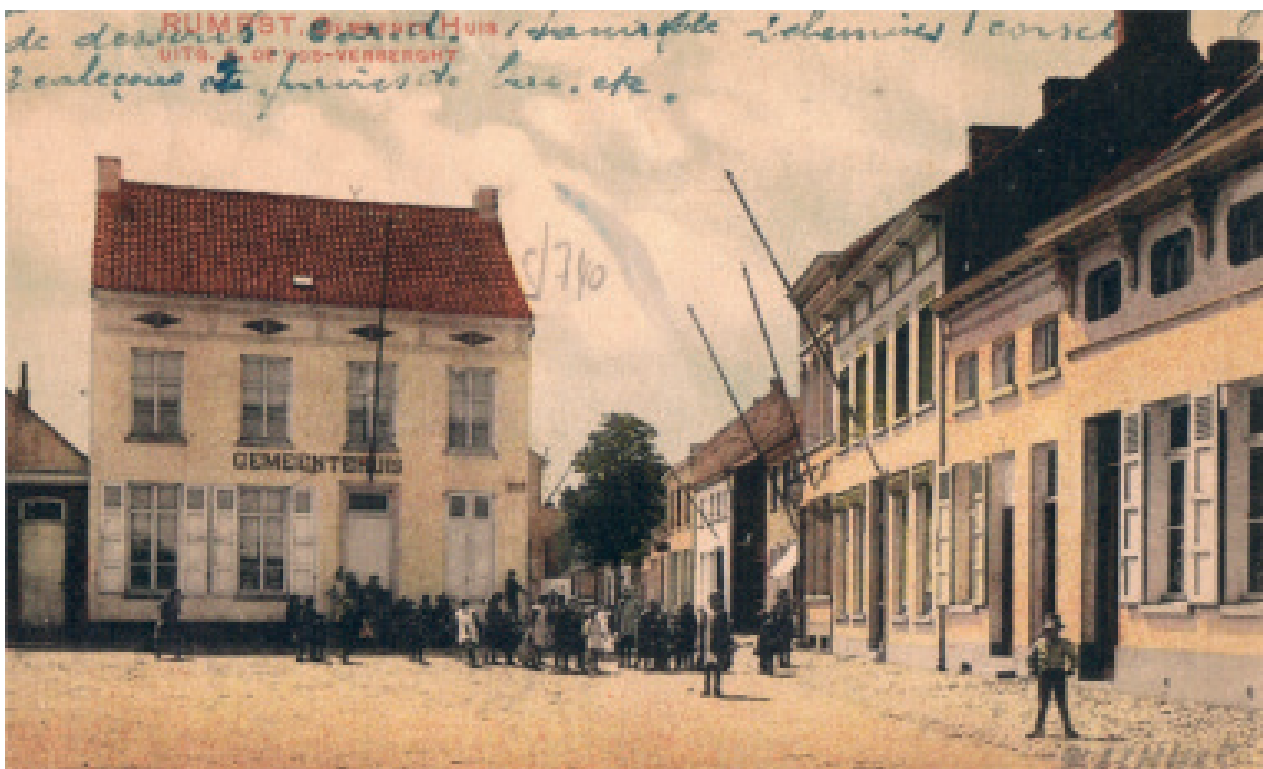
Zondag 16 april 1916

Herinnering aan de 2e dag

In een lange kolom staan daar de rekruten van Hemixem in Waarloos, op de grote baan van Antwerpen - Mechelen. Klokslag middernacht trekken wij op naar Rumst. 't Is pikdonker en niettegenstaande het kleine aantal korporaals en sergeanten geschiedt alles in volkomen orde. De mannen krijgen lust tot zingen doch weldra luidt het bevel: “Zwijgen in de rangen! Laat u niet verder horen dan 't moet.” Geen onzer had enen ogenblik gedacht dat wij zo dicht bij de vijand konden zijn om alle gerucht te moeten vermijden. Zelfs na het order kon geen onzer het geloven.

Van tijd tot tijd kruisen wij camions en ambulancewagens of ontmoeten wij soldaten uit het veldleger doch verder is alles doodstil en horen wij slechts de kolom die immer voorttrekt naar Rumst. Een artillerist die ons enen ogenblik vergezelt, vertelt over de aanval op de forten. Het fel bombarderen langs weerskanten en het in brand steken van een hoop stro op Waelhem om aan de Duitsers te doen geloven dat een deel van 't fort in de lucht vliegt.

Daarna gaan we stilzwijgend voort, met de gedachten op 't oorlogsveld en ons van tijd tot tijd afvragend wanneer wij zullen terugkomen. 't Is halftwee als wij stilhouden naast de kerk van Rumst. Hier dient een huisvesting gezocht. In afwachting strekken velen zich uit op de straatstenen of zetten zich op de boord van de stoep. Aller aandacht is gespannen, iedereen luistert naar het zot geraas der obussen welke de lucht in alle richtingen doorkruisen. En niettemin zijn wij ons niet bewust van het gevaar. Een artilleriegevecht is aan de gang en 't schijnt ons kinderspel. De vijandelijke kanonnen spuwen dood en vernieling ver achter ons en wij menen dat zij ons niet kunnen raken.

Rumst:
Gemeenteplein

Rumst: steenweg

Tegen halfdrie heeft ons peloton plaats gekregen in het 'Café van den burgerkring'. Iedereen zoekt een hoekje. Enen liggen tegen de muur, de anderen onder, op, boven de tafel, enz.; ik heb nog enen stoel gevonden en na eerst mijnen honger gestild te hebben, ben ik weldra in slaap gevallen.

Om halfzes: "Debout!" Tegen zes uur moet geheel de kolom weder verenigd zijn op het plein vóór de kerk. Rond zeven uur de naamafroeping.

Daarop na zo lang wachten zijn wij weder vrij en mogen in het dorp rondgaan.

Patrouilleurs, vermoeid en beslijkt, komen nu en dan in Rumst toe, zij vertellen over al hetgeen gebeurt doch er wordt slechts weinig aandacht op gegeven.

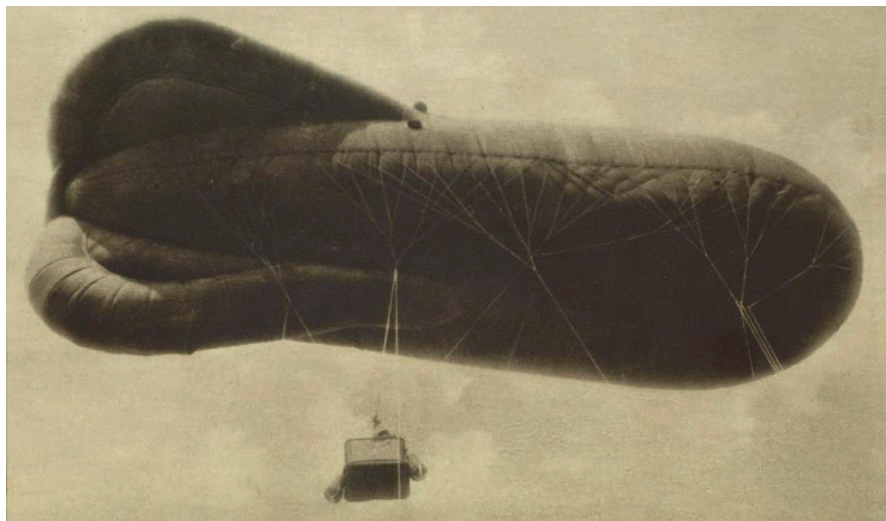
De voormiddag gaat voorbij met lezen en schrijven. Wat zullen ze thuis denken als zij gaan vernemen dat ik reeds Hemixem verlaten heb? Doch misschien ben ik er zondag terug.

Halftwee. Rassemblement zonder pak of zak om tranchées (nota: loopgraven) te graven. Spoedig is iedereen te been en vertrekken enige pelotons om 't nodige te halen. De anderen blijven verscholen in Rumst in enge straatjes of tegen de huizen tot de eersten zullen terugkomen. Het concert begint heviger dan de vorige nacht. De obussen sissen door de lucht en kruisen malkander juist boven ons hoofd. Wij zitten tussen de twee partijen van dit tweegevecht. Rechts mengt 't fort van Waelhem zijn zware stem in de strijd. Een 'ballon captif' hangt een eind ver achter Rumst om de vijandelijke bedrijvigheid na te gaan. In den toren van Rumst begint men vier gaten te kappen om een 'poste d'observation' in te richten. Onze artilleurs komen er niet toe de vijandelijke batterij die op hen vuurt te ontdekken.

Om halfvier zijn wij weder allen verzameld vóór de kerk. Wij gaan de uit Waarloos wederkerenden tegemoet tot de plaats waar de tranchées moeten gegraven worden.

Zie ginds op 400 m. nog 4 patrouilleurs. 'Baïonette au canon', zo diep mogelijk gebogen, sluipen zij voort langs sloten en hagen. Wat mag dat betekenen?

Doch opgepast! Een Duitse vlieger is gesignaleerd. Alleman moet zich versteken in het bos dat honderd meters verder rechts op de weg ligt. Zware Franse stukken, links nabij de weg opgesteld, vuren onophoudelijk op de vijandelijke lijnen. De vlieger nadert. Boven onze schuilplaats en die der kanonnen beschrijft het verraderlijke vliegtuig enen grote cirkel. De Duitser heeft dus onze stelling ontdekt.

Observatieballon

Een 1e sergeant majoor zit onder enen boom met 2 rekruten. Hij ziet verscheidene der onzen aan de boord van het bos, den neus in de lucht met belangstelling de zwenkingen volgend van het vliegmachine. Lachend en zwanzend lopen zij heen en weer.

“Wacht maar”, zegt onze 1e chef, “ze zullen niet lang meer lachen.”

De reden begrijpen wij niet aanstonds doch drie minuten later: “boem zzz pam”. Een akelige ontploffing op 300 m. van ons. In een oogwenk loopt de mare: twee artill-

Belgian mounted battery in action during the defence of the Wittem. Notice how clearly the gun is concealed from observation in camouflages

leurs gekwetst. De mannen beginnen ongerust te worden. “Pan!” Een tweede obus ontploft op den

boord van het bos waar tevoren twintig of dertig man gezeten waren. Alsdan schiet iedereen op de vlucht. Die 1000 of 1500 rekruten stuiven in alle richtingen uiteen. Over veld en beemd loopt de ordeloze bende naar Rumst. Hoe aan 't moordend staal ontkomen?

Twee dagen bij de troep en ziedaar de dood boven het hoofd!

In Rumst is alleman terug op den weg gekomen. Spoedig ben ik in den burgerkring mijn pakje gaan halen, doch velen laten alles in de steek. Alsdan in allerijl op weg naar Reet.

Onmogelijk die vlucht te beschrijven. Iedereen loopt zo hard hij kan, totdat hij buiten adem zijnde den gewonen stap moet hernemen. Velen werpen hun bagage weg om rapper te kunnen gaan. In ene onafzienbare kolom loopt daar de klas van 1914 als ene kudde vee verder, om aan de dood te ontkomen. De Duitse artillerie heeft spoedig onze vlucht vernomen. Zij begint de achtervolging. Bij elke kogel die voorbij flitst, laten velen zich in de gracht langs de weg vallen, om zodra zij de ontploffing vernomen hebben, weder verder te snellen.

Zie die witte wolkjes der shrapnels welke voortgedreven worden door de wind! Zie die stofwolken welke oprijzen bij elke ontploffing. Zie die fabriek die aan 't branden gaat! Links en rechts zaaien de kanonnen hun verschrikkelijk staal doch de weg blijft vrij. Alzo ontsnapt de vluchtende bende aan ene akelige slachtpartij.

Meermaals heb ik mij afgevraagd waarom den weg niet beschoten werd. Is het omdat wij vóór Rumst in het veld verspreid waren? Onmogelijk te antwoorden maar ik ijs wanneer ik denk aan het toneel waarvan ik getuige zou geweest zijn moesten de Duitsers anders gehandeld hebben.

Halverwege tussen Rumst en Reet kruist ons een luitenant-kolonel. Hij gaat op Rumst af en roept ons toe dat men in Waarloos vernacht. Slechts weinig aandacht wordt aan zijn woorden verleend. Iedereen denkt er aan zijn leven in veiligheid te brengen.

Naarmate men zich van Rumst verwijderd, bedaren evenwel de mannen. Eerst buiten Rumst zijn allen kalm geworden.

Hier kan de vijand ons niet meer raken. Wij hebben nu zelf last de verontruste bevolking te bedaren. Velen trekken niettemin op de vlucht met hetgeen hun kostbaar schijnt. Kar en paard om enige meubels te kunnen meenemen en om vrouw en kinderen de vermoeienissen der mars te sparen. Ene koe al achter vastgemaakt en zo trekken ze verder.

Buiten het dorp wordt ene kleine kolom gevormd. Met 2 à 300 man gaan wij naar Hemixem terug. De meeste zijn in andere richtingen getogen.

De avond is intussen gevallen en de duisternis heeft ons langzamerhand in verscheidene groepen verdeeld. Ieder gaat waar hij wil. Ten laatste ben ik alleen achter gebleven en volg slechts de anderen om in Hemixem te geraken.

Halfacht slaat het als wij het dorp binnentreden. Doch waar den nacht doorgebracht? Het dorp enige malen op en af gelopen, maar op straat is geen goede raad te vinden. Iedereen gaat voor zichzelf zorgen.

Eerst en vooral dan den dorst gelest. In 't koffiehuis waar ik binnen ga, verneem ik per toeval dat er ene cinemazaal achter het gebouw staat. De personen zijn aanstonds bereid mij ene plaats in 't stro te geven. Sinds verscheidene dagen lagen er soldaten doch dien dag waren er juist velen afwezig.

Na een kort avondmaal alras de schoenen uitgetrokken en mij neergelegd op 't pluimenbed. De dag is ten einde en ene verkwikkende slaap zal spoedig de vermoeienissen doen vergeten. Mocht ik eens wederkeren in de zaal van den 'cinema americain' om de plaats te herkennen waar ik den tweede nacht bij den troep heb doorgebracht.

Met dank aan Jan Bergé (erelid), die ons deze tekst ter beschikking stelde.

Station van Hemiksem

✍ hr

We betreuren het heengaan van ons lid:

Staf VAN MOER

Staf Van Moer

echtgenoot van
Maria Van Hoof
weduwnaar van
Margriet Van Espen

Geboren te Walem
op 1 november 1944
en overleden te Tremelo
op 16 mei 2015.

*Niet alles is voorbij.
Je blijft bij ons.
Door wie je was
en wat je zei.
En wat je voor ons
hebt betekend.*

Verhalen van, rond en om de molen van Battenbroeck (kroniek uit een lang geleden en lang gelogen tijd)

Een niet alledaagse en verrassende uitgave van de Wittekescross

Op zondag 30 februari 1974 organiseerde het feestbestuur van FC Walem voor de eerste maal een cyclocross in de polder van Battenbroek. De renners moesten 7 ronden afleggen over een grotendeels onverhard parcours dat vertrok aan het chalet. Via de Swertendonckweg en Pretersweg bereikten ze, langs de Meireputten, het Meirenbosch om vervolgens langs de Conynenvelden en het blauw kapelleke van Onze-Lieve-Vrouw van de Goede Raad terug het chalet, tevens de aankomst, te bereiken. Modderige stukken, bevroren velden, glibberige dijken en ondiepe sloten maakten er een loodzware wedstrijd van.

In deze eerste editie verschenen enkele markante figuren aan de start : Gustje De Wit (een plaatselijke vedette), Louis Verheyden (gekend als de Witte van Zichem), Staf 'de Witte' Ceulemans, Jean Marie Leblanc (die later in Frankrijk wielervedstrijden zou organiseren), Albino Martini Marco Bianco (een Mechelaar met Italiaanse roots) en Johny White (die zich later zingend in de horeca zou vestigen).

Het overwegend 'witte' deelnemersveld zorgde er echter voor dat deze Walemse wedstrijd de dag nadien in de Gazet van Mechelen, de Nete-gids en de Financieel Economische Tijd werd beschreven als 'de Wittekescross', een naam die nog decennialang zou meegaan.

De geschiedenis van de Wittekescross, met talloze indringende foto's van J. SMEETS en Lucas BOLS, een bloemlezing van 15 markante randverhalen door J. FILLIERS en allerhande statistieken en uitslagen opgetekend door Fritz SCHNAPS, werd in 1998 door de belg A.COM verzameld onder de titel : de Witte Gids.

(Wisjedatje : een piepjonge Sven (wiens ouders nog altijd een grote elektrozaak uitbaten rechtover Dancing Misty) en een piepjonge Kevin (wiens ouders dan weer een transformatorfabriek uitbaten in Mechelen, net aan de R6) startten eveneens in deze eerste editie van de Wittekescross !!!)

Door de overstroming van Battenbroek in januari 1976 kon de 'Wittekescross' dat voorjaar uiteraard niet georganiseerd worden. Dit betekende helaas een zwaar verlies aan inkomsten voor FC Walem. Daarom besliste het feestbestuur van de club om op zaterdag 17 mei van datzelfde jaar, na de reguliere competitie, een groot volksfeest te organiseren op de drie voetbalterreinen. Op het achterste plein werd, met de goedkeuring van de Battenbroekse jagers en in samenwerking met de Sebastiaanse staande-wip-boogschietclub 'Immer Vooruit' een wedstrijd georganiseerd. Door het neerschieten van vogels (houten blokjes met kleurige pluimen) op een hoogte van 28 meter probeerden de deelnemers de titel van 'koning' te verwerven en de daaraan verbonden hoofdprijs : een kalkoen.

Een zware voorjaarsstorm de dag voor de wedstrijd, met hevige windstoten die aangewakkerd over de grote put van Battenbroek op de drie speelvelden vrij

spel hadden, maakte echter dat de dag zelf vanop de witte stip (17 meter afstand!) op een liggende wip werd geschoten. Flor Straetmans werd die dag koning van de wipschieting. In de vaste overtuiging dat hij een levende kalkoen had gewonnen, nam hij lichtjes aangedaan en lichtjes aangeschoten zijn hoofdprijs (een geslachte kalkoen) in ontvangst. Hij sprak toen de legendarische, gevleugelde woorden : *“Amai, die heeft ook al veel van zijn pluimen verloren.”*

Op het eerste plein troonde een 15 meter hoge, blauw-gele circustent, met een diameter van 46 meter, hoog boven het chalet uit. Een houten dansvloer, sierlijk omlijste spiegels, houten tafeltjes en stoelen en een feeërieke, sprookjesachtige verlichting creëerden onmiddellijk de nodige sfeer en ambiance. Bovendien werd in de tent, met de logistieke ondersteuning van houthandel Vilbo-Vilpas, een groot podium van 7 op 15 meter in mekaar getimmerd. Eén van de vrijwillige podiumbouwers, Jan De Vos, had echter meer last met zijn zoon dan met de planken en schroeven. De kleine Raoul, altijd maar luidkeels zingend van : *“Kom bij mij, oh oh oh, dicht bij mij”*, was met geen stokken van het podium te slaan.

“Raoul, kom van dat podium”, riep Jan De Vos.

Een gigantische klank- en lichtinstallatie, gratis ter beschikking gesteld door Gene, de Engelse broer van Bart Somers, stond uitnodigend te wachten op een keur van binnen- en buitenlandse vedetten.

“Raoul, voor de zoveelste keer, blijf van die micro’s”, riep Jan De Vos.

▼ 18 Louis Teugels, toenmalig feestbestuurder, had in tweede instantie toch zo zijn twijfels over het goede verloop van die groots opgezette festiviteiten.

▲ *“Mannen, mannen, mannen, wat hebben we toch weer over onze kop getrokken ? Als dat allemaal maar goed komt.”*, zei hij, onrustig ijsberend door de grote tent, terwijl hij de ene sigaret na de andere rookte. In die tijd was roken in publieke ruimtes nog toegelaten. De enorme blauwgrijze rookwolk die Louis verspreidde, had zo haar voordelen. Zo hield ze de dikke zwermen muggen (door de nabijheid van de grote skiput en het onweer van de voorbije avond) uit de grote feesttent. Dit in tegenstelling met de kleine circustent, opgesteld op het tweede plein, waar de kindernamiddag plaatsvond en waar uiteraard niet mocht gerookt worden.

Pierre Kartner, alias Vader Abraham, die samen met zangeres Mieke (van ‘vlinders in je buik’ en ‘een kind zonder moeder’) het programma voor de jeugd moest verzorgen, zat in het achterste, afgesloten gedeelte van de tent, dat dienst deed als kleedkamer. Hij hoestte en proestte tot zijn aangezicht onder de zwarte bolhoed smurfenblauw zag en kuchte : *“Uche, uche, uche, het stikt hier van de muggen. Zo kan ik onmogelijk optreden. Zal ik maar weggaan?”*

Gelukkig wisten ook een paar van de gebroeders Sol (die met meer dan 7 zonen waren) vader Abraham te overtuigen dat je muggen niet kon tegenhouden; ze kunnen zelfs door een sleutelgat. Uiteindelijk besliste Vader Abraham dan toch om op te treden. Hij deed dat met groot succes trouwens en bezorgde de talrijk opgekomen jeugd een onvergetelijke namiddag. Rond 21 uur betraden de Rockets, de begeleidingsgroep van Peter Koelewijn, het grote podium in de hoofdtent.

Eerste Walemse Volkssteesten

ingericht door F.C. WALEM op het terrein Battenbroek te Walem-Mechelen.

Vrijdag 18 mei 1979

DENDERENDE OPENINGSVOND

20.00 u. PETER KOELEWIJN met aanvullende DISCO-BAR (in de kleine tent).

In de grote tent optreden van de gekende all-round zanger EDDY SMETS en zijn orkest.

21.00 u. In de BODEGA de alomgekende Disc-jockey VADDERIK — veel plezier gewaarborgd.

Zaterdag 19 mei 1979

DE DAG VOOR JONG EN OUD

14.00 u. FEEST DER DERDE LEEFTIJD: sfeer, dansen en amusement gewaarborgd met het optreden van JO NEL en HOLDER DE KOLDER in de kleine tent.

~~16.00 u.~~
14.30 u. BIJZONDERE REUZE WIPSCIETING (in grote tent).

20.00 u. In de kleine tent voor onze tieners MIL AMIGO drive in show, gekend in de binnen- en buitenlandse Radiowereld.

In de grote tent optreden van de gekende vedetten VADER ABRAHAM en MIEKE samen met hun groot show-orkest.

21.00 u. In de BODEGA — weerom Disc-jockey VADDERIK en eveneens veel plezier gewaarborgd.

Zondag 20 mei 1979

GROTE SLUITINGSDAG

13.30 u. Voor al die houden van een gezellige sportieve en toch rustige namiddag: WANDELZOEKTOCHT in de omgeving van ons dorp.

14.00 u. GROTE SUPERKAARTPRIJSKAMP: met talrijke prijzen (in de grote tent).

15.00 u. KINDERFEEST in de kleine tent met THE WISTOS, specialisten op het gebied van kindereute.

20.00 u. In de kleine tent: RAYMOND VAN HET GROENE-WOUD, de man die tot het hart spreekt van al wie modern wil zijn.

In de grote tent: TEACH IN, gekend door binnen- en buitenlandse T.V. optredens en de U niet meer voor te stellen CHRIS EDWARDS.

Verder alle dagen om U van dienst te zijn:

RESTAURANT - BODEGA en FRITUUR.

Gun ook uw kinderen een pretje bij onze speelkramen, kindermolen of autoscooter.

BALLON WEDSTRIJD.

MAAK ZELF UW KEUZE!!!

F.C. WALEM

ZAL U EN UW FAMILIE VAN HARTE VERWELKOMEN!!!

"Raoul, kom nu van dat podium, die 'n Hollander gaat zo beginnen", riep Jan De Vos.

De eerste akkoorden van de muzikale intro, waarmee de Rockets hun frontman Peter Koelewijn op het podium zouden aankondigen, galmden volumineus door de feesttent. Het publiek veerde onmiddellijk recht, reikhalzend, opgewonden en vol spanning en verwachting.

Net op dat moment ziet voorzitter Pros Nuytkens door het gat van de inkom van de tent twee belhamels, met name Donald en Ronald Muylle, die via de betonnen afsluiting rond het veld en een regenpijp op het net vernieuwde dak van het chalet klauteren. Voorzitter Pros Nuytkens, in de omgang doorgaans een minzaam en zeer beminnelijk man, heeft één iets waar hij, volledig terecht, zeer gevoelig voor is: zijn infrastructuur.

(Wisjeditje: Pros Nuytkens' uitspraak "pas op voor mijnen infrasstruistr... structuur" werd later nog overgenomen door één van de personages in een zeer succesvolle reeks op tv over... een voetbalploeg.)

Met een ontzettend gemak en souplesse springt Pros Nuytkens op het podium. De muziek van de Rockets verstomt en hij graait de microfoon uit de handen van de hardleerse Raoul De Vos en roept:

"He ... he kom van dat dak af!"

Donald en Ronald hebben nog niets in de gaten.

"'k Waarschuw niet meer !"

Donald en Ronald beseffen stilaan dat iemand hen aanmaant om hun stek met schitterend uitzicht te verlaten, maar gebaren van "laat ons met rust".

"Nee, nee, nee, nee, nee, nee, van dat dak af", schreeuwt voorzitter Pros.

Op datzelfde ogenblik komt van achter de coulissen Peter Koelewijn op het podium, stapt recht af op voorzitter Pros Nuytkens en vraagt hem :

"Zo gozer, ga jij hier effe mijn nummer liggen jatten of wat ? Wil je wel eens opsodemieteren, dit is hier wel mijn show !"

Eind goed, al goed. Eens de situatie aan Peter Koelewijn was uitgelegd, kon hij er samen met de voorzitter smakelijk om lachen.

Hij gaf die avond in een overvolle feesttent een fantastische show en speelde, samen met zijn Rockets, letterlijk de pannen van het dak, wat voorzitter Pros Nuytkens niet kon deren, want het dak van het chalet was toch een plat dak met roofing. Jef Mets daarentegen, wiens woning omzeggens

aanpaalt aan het voetbalveld, kon de schade aan zijn dakpannen gelukkig als stormschade recupereren.

Ook de situatie met de klimapen Donald en Ronald Muylle werd volledig uitgeklaard. Ronald kocht, na bemiddeling door Pros Nuytkens, de kleine circustent die op het tweede plein stond opgesteld en toert momenteel nog steeds rond als acrobaat in zijn circus RONALDO. Met zijn broer Donald realiseerde Pros Nuytkens nog bijna dertig jaar bouwprojecten alsof ze voor hemzelf waren.

Die zaterdag rond 6 uur 's morgens keerde de rust terug in Battenbroek. De terreinen van FC Walem lagen er eenzaam en verlaten bij, op twee mensen na...

"Raoul, kom nu eindelijk van dat podium, iedereen is al lang naar huis", riep Jan De Vos.

✍ dv